

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 4 kwietnia 2019 r. w sprawie T-108/17,
ClientEarth/Komisja, wniesione w dniu 14 czerwca 2019 r. przez ClientEarth**

(Sprawa C-458/19 P)

(2019/C 263/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: ClientEarth (przedstawiciel: A. Jones, barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-108/17;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; lub, tytułem żądania ewentualnego,
- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-108/17; oraz
- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną i zasadną oraz stwierdzenie w konsekwencji nieważności zaskarżonej decyzji; a w każdym wypadku
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów, zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Naruszenie prawa poprzez uznanie, że skarga wniesiona do Sądu „może dotyczyć jedynie zgodności z prawem decyzji w sprawie wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej, a nie wystarczającego lub niewystarczającego charakteru wniosku o udzielenie zezwolenia” oraz że „zarzuty i argumenty wniesionej do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie oddalenia wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej mogą zostać uznane za dopuszczalne jedynie w zakresie, w jakim zarzuty te i argumenty zostały już podniesione przez stronę skarżącą we wniosku o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej”, a także poprzez odrzucenie na tej podstawie jako niedopuszczalnych niektórych części skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez wnoszącą odwołanie.

Zarzut drugi: Naruszenie prawa poprzez zastosowanie zbyt wysokich standardów dowodowych w odniesieniu do organizacji pozarządowych (NGO), które podejmują działania na podstawie art. 10 i 12 rozporządzenia z Aarhus (¹).

Zarzut trzeci: Naruszenie prawa poprzez orzeczenie, że ograniczenie produkowanej lub wykorzystywanej ilości pierwotnej SVHC (²) poprzez zastosowanie zamiast niej wtórnej SVHC może stanowić funkcję zgodną z rozporządzeniem REACH (³) i podstawę odpowiedniej analizy rozwiązań alternatywnych.

Zarzut czwarty: Naruszenie prawa poprzez uznanie oceny zgodności przewidzianej w art. 60 ust. 7 rozporządzenia REACH za czysto formalną, nie wymagając sprawdzenia, czy informacje dostarczone przez wnioskodawcę rzeczywiście spełniają wymogi art. 62 i załącznika I.

Zarzut piąty: Naruszenie prawa poprzez interpretację art. 60 ust. 4 w ten sposób, że pozwala on na ustalenie równowagi między ryzykiem a korzyściami bez posiadania informacji dotyczących ryzyka, które spełnia wymogi załącznika I.

Zarzut szósty: Naruszenie prawa poprzez orzeczenie, że „w świetle art. 60 ust. 2 i art. 62 ust. 4 lit. d) rozporządzenia nr 1907/2006 należy stwierdzić, że jedynie dane odnoszące się do swoistych właściwości substancji, które zostały włączone do załącznika XIV do rozporządzenia nr 1907/2006, są istotne dla oceny ryzyka, o której mowa w art. 60 ust. 4 zdanie pierwsze”.

Zarzut siódmy: Naruszenie prawa przez Sąd przy wykładni zasady ostrożności.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

(²) Substance of very high concern (substancja wzbudzająca szczególnie duże obawy).

(³) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 kwietnia 2019 r. w sprawie T-371/17,
Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja, wniesione w dniu 18 czerwca 2019 r. przez Qualcomm, Inc.,
Qualcomm Europe, Inc.**

(Sprawa C-466/19 P)

(2019/C 263/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Qualcomm, Inc., Qualcomm Europe, Inc. (przedstawiciele: M. Pinto de Lemos Fermiano Rato, advogado, M. Davilla, dikigoros)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 2258 final z dnia 31 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 18 ust. 3 i art. 24 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (¹) [sprawa AT.39711 — Qualcomm (drapieżne ceny)] (zwaną dalej „decyzją”);
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości oraz przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd nie odniósł się do argumentów podniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzut drugi: stwierdzenie, że decyzja została wystarczająco uzasadniona, opiera się na oczywistych błędach dotyczących okoliczności faktycznych i oczywistych naruszeniach prawa oraz na niewystarczającym uzasadnieniu.

Zarzut trzeci: stwierdzenie, że informacje, których zażądano w decyzji, były niezbędne, opiera się na oczywistych naruszeniach prawa i oczywistych błędach dotyczących okoliczności faktycznych, na przeinaczeniu dowodów, na niewystarczającym uzasadnieniu oraz na nieuwzględnieniu wszystkich istotnych dowodów.